

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 57.)

Κεφάλαιον Β'.

Οἱ ξένοι ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τρεῖς, διότι ξένοι ἦσαν τῷ ὄντι, ὡς εἶπεν εἰς τὸ οὗς τοῦ συντρόφου τοῦ ὁ βάρπτης Ὀμέσπης, (ὅστις, ἂν ἡγάπα νὰ καυχᾶται, ἠδύνατο νὰ εἶπῃ ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ ὅτι ἐγνώριζεν, οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ τὰ ἀπόκρυφα πάντων καὶ πασῶν ὅσοι διέμενον ἐντὸς ἀκτίνας, δέκα μιλίων περίξ τῆς κατοικίας του) καὶ ξένοι μάλιστα ἦθους μυστηριώδους καὶ ἀπειλητικοῦ. Ὅπως δὲ καὶ ὁ ἀναγνώστης δυνηθῇ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον βásiμον τῆς τελευταίας ταύτης εἰκασίας, ἀνάγκη νὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ σεβασμίου ἐξωτερικοῦ τῶν ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες εἶχον τὴν δυστυχίαν νὰ μὴ ἦναι γνωστοὶ εἰς τὸν φλόαρον βάρπτην τοῦ Νέου Λιμένος.

Ὁ εἰς λοιπὸν αὐτῶν, ὅστις καὶ διεκρίνετο τῶν ἄλλων κατὰ τὴν σοφρότητα τοῦ ἥθους, ἦν νέος ἡλικίας εἴκοσι ἐξ ἢ εἴκοσι ἐπτὰ ἐτῶν περίπου. Ἀλλ' ὅπως πεισθῇ τις ὅτι τὰ ἐτῆ ταῦτα δὲν εἶχον ἀπαρτισθῇ ἐξ ἡμερῶν ἡσύχων καὶ νυκτῶν ἱναπαυτικῶν, ἥρκει νὰ παρατηρήσῃ μόνον τὰς φαιάς ἐκεῖνας καὶ βαθείας κηλίδας αἵτινες ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν του καὶ παρείχον χροιάν ἐλαιοειδῆ εἰς δέρμα φύσει λευκόν, χωρὶς ὅμως νὰ μετριάσωσι κατ' οὐδὲν τὴν ἐκφρασίν τῆς ἐντελοῦς υἱείας ἣτις ἐπέλαμπεν ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ μετεῖχον εὐγενείας μᾶλλον καὶ ῥώμης ἢ κανονικότητος καὶ συμμετρίας. Ἡ ῥίν του δὲν εἶχεν ἴσως ἀναλογίας πολὺ ἀκριβεῖς, ἀλλ' ἐνέφαινεν ἄνδρα θρασύν καὶ παράτολμον, ἐνούμενη δὲ μετὰ τῶν μακρῶν ὀφρύων του ἐδίδεν εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ προσώπου του τὸ ἥθος ἐκεῖνο τὸ πλήρες ἐκφραστικότητος καὶ νοημοσύνης, τὸ χαρακτηρίζον σήμερον τὰς πλείστας ἀμερικανικὰς φυσιογνωμίας. Τὸ στόμα του ἐξέφραζε σταθερότητα καὶ ἀνδρίαν οἱ δὲ ὀδόντες του καθίσταντο λευκότεροι ἐκ τοῦ ἀμαυροῦ χρώματος τοῦ λοιποῦ προσώπου. Ἡ κόμη του, μαύρη, ὡς ὁ ἔβενος, ἐπιπτεν ἀτάκτως κατὰ βοστρύχους ἐπὶ τῶν ὤμων του, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν μεγαλείτεροι τῶν συνήθων καὶ ἐκφράσεως λίαν εὐμεταβλήτου, μᾶλλον ὅμως γλυκείας ἢ σοβαρᾶς.

Τὸ δὲ ἀνάστημά του εἶχε τὴν εὐμοιρον ἐκείνην ἀνάπτυσιν τὴν ἐνόουσαν κατὰ τρόπον ἰδιάζοντα τὴν ῥώμην μετὰ τῆς εὐκαμψίας, ἐφαίνετο δὲ ὡς προῖν ἐντελοῦς συμμετρίας, τόσον αἱ ἀναλογίαι ἦσαν ἀκριβεῖς· καὶ θυμαστὴ ἢ χάρις. Καὶ τοι δὲ αἱ διάφοροι αὐταὶ φυσικαὶ ιδιότητες ἔχανον μέρος τοῦ μεγαλείου των καλυπτόμεναι ὑπὸ κοινοῦ ἀπλοῦ ναύτου ἐνδύματος ἂν καὶ εὐπρεποῦς καὶ κομψῶς φερομένου, οὐχ' ἥττον ὅμως ἀρκούντως

ἦσαν σπουδαῖαι ὥστε νὰ ἀποδειλιάσωσι τὸν κλονομένῳ τῷ βήματι χωροῦντα φιλύποπτον βάρπτην, καὶ νὰ τὸν ῥίψωσιν εἰς δεινοὺς διαταγμούς, ἂν πρέπη νὰ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον πρὸς τὸν ξένον, οὐτινος τὸ βλέμμα ἠτένιζεν ὡς ἐν γοητεῖᾳ τὸν αὐτοκαλούμενον σωματέμπορον, τὸν προσωρμημένον κατὰ τὸ στόμιον τοῦ λιμένος. Ἀλλ' ἡ συστολὴ τοῦ ἄνω χείλους τοῦ ξένου καὶ ἕτερον ἀλλόκοτον μειδιάμα ἐν ᾧ ἡ ἀγανάκτησις ἐφαίνετο ἀναμιγνυμένη μετὰ τοὺς λόγους οὕς ἐψιθύριζε, ταῦτα πάντα μετέβαλον τὴν ἀρχικὴν ἀπόφασιν τοῦ καλοῦ βάρπτου, ὅστις, μὴ τολμήσας νὰ διαταράξῃ τὰς τοσούτω βαθείας διασκέψεις τοῦ νεανίου, ἀφῆκεν αὐτὸν ἐστηριγμένον ἐπὶ τινος στήλης τῆς κρηπίδος πρὸς τὴν ἀπὸ πολλῆς ὥρας ἡρείδετο, χωρὶς καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὴν παρουσίαν του, καὶ ἔσπευσε νὰ παραχωρήσῃ ὀλίγον ὅπως ἐξετάσῃ τοῦλάχιστον τοὺς δύο ἄλλους.

Τούτων ὁ εἰς ἦν λευκός, ὁ δὲ ἕτερος μαῦρος, ἀμφοτέροι δὲ εἶχον ὑπερβῇ τὴν μέσσην ἡλικίαν καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ των ἐφαίνοντο ὅτι ἐπὶ πολὺν χρόνον εἶχον ἐκτεθῇ εἰς τὴν τραχύτητα τῶν κλιμάτων καὶ εἰς τρικυμίας παντοδαπὰς καὶ ἀναριθμήτους. Ἡ δὲ ἐνδυμασία αὐτῶν, ὑπὸ πίσεως κεκαλυμμένη καὶ πλέον ἢ ἅπξι φέρουσα τὴν σφραγίδα τοῦ χρόνου, ἐμαρτύρει ὅτι ἀνήκον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπλῶν ναυτῶν.

Ὁ πρῶτος εἶχε βραχὺ τὸ ἀνάστημα καὶ συνεσταλμένον πλὴν σφριγῶν· ἀλλὰ δι' εὐτυχούς τῆς φύσεως διαθέσεως, διὰ πολυχρονίου ἴσως ἕξεως ἀναπτυχθείσης, ἡ κυριωτέρα τῆς ἰσχύος ἔδρα ἐφαίνετο εὐρισκομένη εἰς τοὺς πλατεῖς καὶ εὐσάρκους ὤμους καὶ εἰς τοὺς στιβοχρούς καὶ νευρώδεις αὐτοῦ βραχίονας, ὥστε, κατὰ τὴν συναρμολογίαν τοῦ σώματός του, τὰ κατώτερα μέλη δὲν εἶχον ἄλλον σκοπὸν εἰμὴ νὰ μεταφερῶσι τὰ ἀνώτερα εἰς τὰ διάφορα μέρη ὅπου ἔπρεπε νὰ ἀναπτύξωσι τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν δραστηριότητά των. Εἶχε τὴν κεφαλὴν πλέον ἢ μεγάλην, τὸ μέτωπον βραχὺ καὶ σχεδὸν κεκαλυμμένον ὑπὸ τριχῶν, τοὺς ὀφθαλμοὺς μικροὺς, ζωηροτάτους, ὑπεροπτικούς· μὲν ἐνίοτε, συνήθως ὅμως ἐστερημένους πάσης ἐκφραστικότητος· εἶχε τὴν ῥίνα χονδρὴν, κοινὴν καὶ ἰονθῶδῃ· τὸ στόμα μέγα καὶ ὡς ἀναγγέλλον τοῦ κτήτορός του τὴν ἀπληστίαν καὶ τὸν πῶγωνα εὐρύν καὶ ἄρρενωπόν. Ὁ ἄνθρωπος δὲ οὗτος, ὁ τόσον παραδόξως συγκεροτημένος ἐκάθητο ἐπὶ κάδδου κενοῦ, καὶ ἐσταυρωμένος ἔχων ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς χεῖρας ἐθεώρει τὸν σωματέμπορον περὶ οὗ πολ-
λάκις μέχρι τοῦδε ἐλαλήσκειεν, φιλεύων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν μαῦρον σύντροφόν του διὰ παρατηρήσεων, ἃς ἠρύετο ἐκ τῆς ἀνεξαντλήτου πηγῆς τῶν θεωριῶν καὶ τῆς μεγάλης του πείρας.

Ὁ δὲ αἰθίοψ· κατεῖχε μὲν θέσιν ταπεινότεραν καὶ μᾶλλον ἀναλογουσαν πρὸς τὰς ὑποτακτικὰς ἕξεις του, ἀλλὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἄλλου μεγάλη ὑπῆρχεν ἡ ὁμοιότης ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῆς ζωϊκῆς ἰσχύος

καὶ τοὶ ὁ μαῦρος κατεῖχε τὸ πλεονέκτημα τοῦ ἀναστήματος καὶ τῶν ἀναλογιῶν τοῦ σώματος μάλιστα. Διότι, ἂν καὶ ἡ φύσις εἶχεν ἐγχαράξει ἐπὶ τῶν χαρακτήρων του τοὺς διακριτικούς ἐκείνους τύπους, δι' ὧν διασημαίνεται ἡ ἐξ ἧς ὥρμητο φυλῇ, δὲν ἐπραξεν ὁμως τοῦτο κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τὰς τρομεράς, καθ' ἃς στρέφει τὴν ὁργὴν αὐτῆς κατὰ τοῦ λαοῦ τούτου τοῦ φέροντος τὴν σφραγίδα τῆς ἀπαρεσκείας τῆς. Καθότι οἱ χαρακτήρες τοῦ μαύρου τούτου ἦσαν ὠραιότεροι ἢ κατὰ τὸ σῶμα, ὁ δὲ γλυκὺς ὀφθαλμὸς του εὐκόλως ἐλάμβανε τὴν ἐκφράσιν τῆς χαρᾶς καὶ ἐνίοτε μάλιστα, ὡς ὁ τοῦ συντρόφου του, καὶ τὴν ἐκφράσιν τῆς ἀστείότητος. Ἡ κόμη του ἤρχιζεν ὑπολευκαίνουμένη, τὸ δέρμα του δὲν εἶχε πλέον ὡς ἐν τῇ νεότητι τὴν στίλβουσαν ἐκείνην χροιάν τῆς ἀσφάλτου, πάντα δὲ τὰ μέλη του καὶ πᾶσαί του αἰ κινήσεις ἐμαρτύρουν ἄνθρωπον οὐ τὸ σῶμα εἶχεν ἀποσκληρυνθῇ ὑπὸ ἐργασίας ἀπαύστου.

Ἐκάθητο ἐπὶ λίθου τινὸς καὶ διεσκέδαζεν ἀναβρίπτων μικροὺς χάλικας καὶ ἀρπάζων πάλιν αὐτοὺς διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς δι' ἧς τοὺς ἐβρίπτειν. Ἡ διασκέδασις δὲ αὕτη, εἰς ἣν ἐφαίνετο ἐντελῶς προσηλωμένος, ἀπεδείκνυε μὲν τὸ μικρολόγον τοῦ πνεύματός του καὶ τὴν ἑλλειψιν τῶν ὑψηλοτέρων ἐκείνων αἰσθημάτων, ἅτινα γεννῶνται ἐκ τῆς ἀνατροφῆς, κατεδείκνυεν ὁμως συγχρόνως καὶ τὴν φυσικὴν ἰσχύν του αἰθώπος. Διότι, ὅπως παραδοθῇ μᾶλλον ἀνέτως καὶ ἀκαλύτως εἰς τὸ παιδαριῶδες τοῦτο παίγνιον, ἀναστράς μέχρι τῶν ἀγκῶνων τὰς χειρίδας τοῦ χονδροειδοῦς του χιτῶνος, ἀπεκάλυψε βραχίονα, ὅστις ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ζωγράφον ὡς πρότυπον τοῦ βραχίονος τοῦ Ἡρακλέους, ἂν ἐλάμβανέ ποτε ἀνάγκην αὐτοῦ.

Καὶ ἐν γένει μὲν εἰς τὰ ἄτομα τῶν δύο τούτων ναυτῶν οὐδὲν ὑπῆρχε τόσῳ ἀξιοσεβαστον ὥστε νὰ ἀποθαρρύνῃ ἄνθρωπον ὡς τὸν ἡμέτερον ῥάπτῃν ὑπὸ τῆς περιεργείας ἐχόμενον. Ἀλλ' ὁμως οὗτος, ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πρώτην του κίνησιν, ἠθέλησε νὰ δείξῃ εἰς τὸν χωρικὸν πῶς πρέπει τις νὰ φέρεται εἰς παρομοίαν περίπτωσιν, καὶ νὰ τῷ δώσῃ τρανώτατον δεῖγμα τῆς ἀγχινοίας, ἐφ' ἣ τσοῦτον ἐσεμνύνετο καὶ ἐμεγαλοφρόνει. Διδ, ἀφοῦ τῷ ἔκαμε μετὰ προφυλάξεως νεῦμα συνεννοήσεως, ἐπλησίασεν ἀθουρόβω καὶ ἀκροποδητῇ ὀπισθεν, ὅπως εὐρεθῇ εἰς θέσιν νὰ ἀκούσῃ τὰ πάντα, ἂν μυστήριόν τι ἐξέφευγεν ἀκουσίως τοῦ στόματος τῶν ναυτῶν. Ἀλλὰ τὸ προορατικόν του ὑπ' οὐδενὸς σπουδαίου περιστατικοῦ ἐδικαιώθη κατὰ δυστυχίαν, οὐδὲ παρέσχεν εἰς αὐτὸν, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ὑπονοιῶν του, ἄλλο διδόμενον, ἐκτὸς τοῦ ἀπλοῦ ἤχου τῆς φωνῆς των. Ὡς πρὸς τὰς λέξεις δ' αὐτάς, καίτοι ἐπέστη ὁ ἀγαθὸς ῥάπτῃς ὅτι περιεῖχον προδοσίαν, ἠναγκάσθη μολοντοῦτο νὰ ἀγωνισθῇ ὅτι αὕτη τσοῦτω καλῶς ὑπεκρύπτετο, ὥστε διέφευγε τὴν ἀγχινοίαν του. Περί τῆς ὀρθότητος δὲ ἡ μὴ τῶν ἰδεῶν τούτων ἀφίνομεν αὐτὸν τὸν ἀναγνώστην νὰ κρίνῃ.

— Ἴδου λαμπρὸς ὄρμος τῇ ἀληθείᾳ, Γουῖναϊε, εἶπεν ὁ λευκὸς ἀναμασσὼν τὸν ταβάκον του καὶ πτύων καὶ πρῶτον τότε ἀποτρέπων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ πλοίου ἐφ' οὗ πρὸ πολλῶν στιγμῶν τοὺς εἶχε προσηλωμένους· ἰδοὺ τῇ ἀληθείᾳ μέρος ὅπου καὶ ναύαρχος θὰ ἐπεθύμει νὰ βλέπῃ προσωρμισμένον τὸ δίκροτόν του, παρὰ νὰ τὸ θέσῃ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀνέμου. Ἡμπορῶ νὰ εἶπω, χωρὶς νὰ καυχῶμαι, ὅτι καὶ ἐγὼ γνωρίζω ὀλίγον ἀπὸ ναυτικῆν· ἀλλὰ, νὰ μ' ἐπάρ' ὁ διάβολος ἂν ἡμπορῶ νὰ μαντεύσω, τὸ κατ' ἐμὲ, ποία εἶναι ἡ φιλοσοφία τοῦ πλοιάρχου καὶ ἄφησεν οὕτως ἐκτεθειμένον τὸ πλοῖόν του εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ὄρμον, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ τὸ ῥυμουλκήσῃ εἰς ὀλιγώτερον ἀπὸ ἡμίσειαν ὥραν εἰς τὴν ἀκίνητον αὐτὴν λίμνην, ἐνῶ τώρα, ἐκτὸς τοῦ κινδύνου τὸν ὅποιον τρέχει, ἂν αἰφνιδίως σηκωθῇ ἄνεμος, ἐκτὸς αὐτοῦ, δίδει καὶ τόσον κόπον εἰς τὰς λέμβους του.

Ὁ μαῦρος ἐπεκαλεῖτο Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς, διὰ τῆς ἐπιτηδεύσεως ἐκείνης τοῦ πνεύματος, ἥτις ἦν κοινωτέρα εἰς τὰς Ἑπαρχίας ἢ εἰς αὐτάς τὰς Ἀμερικανικὰς Πολιτείας καὶ ἥτις ἐπλήρωσε τὰς τελευταίας τῆς κοινωνίας τάξεις δι' ἀντιπροσώπων, κατὰ τὸ ὄνομα τοῦλάχιστον, φιλοσόφων, ποιητῶν καὶ ῥωμαίων ἡρώων. Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν Σκιπίωνα ἦτο πρᾶγμα ἐντελῶς ἀδιάφορον, ἂν τὸ πλοῖόν ἦν ἐκτὸς ἢ ἐντὸς τοῦ λιμένος, τὸ ἀπέδειξε δὲ ἀποκριθεὶς δι' ὕψους ἀδιαφορίας καὶ χωρὶς καὶ νὰ διακόψῃ τὴν παιδαριῶδη του διασκέδασιν.

— Δικό του πλοῖον, δικό του καὶ τὸ φροντίδα· τί μέλει ἐμένα ἂν ὀλο τὸ θάλασσα ἐμβῇ μέσα;

— Σὲ λέγω, Γουῖναϊε, ἐπανελάβεν ὁ ἄλλος διὰ τόνου ξηροῦ καὶ ἐρεστικοῦ, σὲ λέγω ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐννοεῖ τίποτε. Ἐὰν ἤξευρεν ὀλίγον νὰ κυβερνᾷ πλοῖον, θὰ ἄφινε τὸ ἰδικόν του εἰς τὸ πέλαγος, ἐνῶ ἡμπορούσε νὰ τὸ δέσῃ πρῶμα πλῶρα εἰς λιμένα τόσον καλόν;

— Τί λέγει ἐσένα ὄρμος; ὑπέλαβεν ὁ μαῦρος ἀρπάζων διὰ τῆς ἀπληστείας τῆς οἰκείας τῷ ἀμαθεῖ τὴν περίστασιν ὅπως ἐξελείψῃ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀντιπάλου του τὴν ελαφρὴν πλάνην δι' ἧς συνέχισε τὸν ἐξωτερικὸν ναύλοχον τοῦ Νευπὸρτ μετὰ τοῦ εὐρυτέρου ὄρμου τοῦ χωρίζοντος αὐτὸν ἀπὸ τὸν λιμένα, ὀλίγον δὲ φροντίζων, ὡς οἱ πλεῖστοι τοῦ εἶδους του, ἂν ἡ παρατήρησις δὲν ἐφηρμόζετο κατ' οὐδένα τρόπον εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐριδος θέμα· ἐγὼ νὰ μὴν ἀκούσῃ ποτὲ αὐτοὺς νὰ λέγουν ὄρμος ἐν θάλασσᾳ μὲ γύρω γύρω ξηρά!

— Ἄκουσέ μου, παρακαλῶ, κύρ ναύαρχε, ὑπέλαβεν ὀργίλως ὁ λευκὸς κλίνας πρὸς τὸν δεξιὸν ὤμον τὴν κεφαλὴν δι' ἧθους ἀπειλητικοῦ, ἂν καὶ ἀκόμη δὲ εἶχε καταδεχθῇ νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν εὐτελεῖ ἀντίπαλόν του· ἂν δὲν θέλῃς νὰ ἰδῇς σπασμένα τὰ κόκκαλά σου, δέσε καλὰ τὴν γλῶσσάν σου καὶ μὴ τὴν ἀφίχῃ νὰ τρέχῃ τόσον πολὺ. Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, ἔα μόνον

λόγον — ὁ λιμὴν εἶναι λιμὴν, καὶ ἡ θάλασσα εἶναι θάλασσα;

Καὶ ἐπειδὴ αἱ δύο αὗται ἐρωτήσεις ἦσαν προτάσεις τὰς ὁποίας οὐδ' αὐτὸς ὁ ὀξύνοος Σκιπίων ἠδὲνατο ν' ἀντικρούσῃ, φρονίμως ποιῶν ἀπέσχε πάσης ἀντιρρήσεως, ἀρκεσθεὶς μόνον εἰς συναίνετην τῆς κεφαλῆς κίνησιν, καὶ γελῶν τόσον ἐκθύμως διὰ τὸν θρίαμβον ὃν ἐνόμιζεν ὅτι ἐκέρδησε κατὰ τοῦ συντρόφου, ὥστε ποτὲ δὲν εἶχε βαρυνθῆ ἀπὸ φροντίδος, οὐδὲ ἐκτεθῆ εἰς ἐξευτελισμούς ἢ εἰς προσβολάς, ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον καὶ μετὰ τοσαύτης ὑπομονῆς ὑπενεχθείσας.

— Ναι, ναι, ἐγόγγυσεν ὁ λευκὸς ἀναλαμβάνων τὴν πρώτην του στάσιν καὶ σταυρόνων πάλιν τοὺς βραχίονας, τοὺς ὁποίους πρὸς ὥραν εἶχεν ἀποχωρίσῃ ὅπως πλειοτέραν δόσιν τὴν ἔμφασιν εἰς τὴν ἀπειλήν τον· κάθεται τώρα κοὶ βουφᾷς τὸν ἀέρα ὡς πεινασμένη κουρούνα ὡς νὰ μ' ἐνίκησες τάχα εἰς τὸ ζήτημα. Καὶ δὲν ἤξεύρεις ὅτι μαῦρος καὶ καὶ ἄλλογον ζῶον εἶναι ἔν καὶ τὸ αὐτὸ, διότι οὕτω τὰ ἔκκαμεν ὁ Θεός· καὶ ὅτι ἕνας αὐτῆς ὅστις ἐπὶ τὴν θάλασσαν μὲ τὸ χουλιάρη καὶ παρέπλευσε τόσα ἀκροατήρια φοβερά, ἔχει ἴσως, τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρισθῇ τὴν φωνὴν του, ἔστω καὶ ἀνωφελῶς, διὰ νὰ δώσῃ ἔν μάθημα εἰς ζῶον ὡς ἐσέ! σοῦ λέγω ὅτι ὁ φίλος ἐκεῖ, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ λιμένος τούτου, δὲν ἤξεύρει τί θὰ εἴπῃ προσόρμησις, ἢ μᾶλλον, θὰ ἔρριπτε τόνον πρὸς τὸ μεσημβρινὸν ἄκρον τοῦ μικροῦ ἐκείνου νησιδίου, τὸ ὁποῖον βλέπεις, καὶ σύρων τὸ πλοῖόν του ἔως ἐκεῖ θὰ τὸ προσώρμιζε μακρὺ πλατὺ εἰς τὸ μέρος αὐτό. Τώρα δὲ πρόσεξε καλὰ, ἀραπάκι μου, καὶ ἄκουσε τοὺς λόγους τοῦ πράγματος, προσέθετο διὰ φωνῆς γλυκείας, ἀποδεικνυούσης ὅτι ὁ λαβὼν χώραν μικρὸς ἐκεῖνος ἀκροβολισμὸς δὲν διήρκεσε περισσότερον μιᾶς τῶν πολυαριθμῶν ἐκείνων καὶ αἰφνιδίως καταιγίδων, ἀ; ἀμφοτέροι εἶχον ἰδεῖ καὶ αἰτινες συνήθως ὑπεχώρουν ἀμέσως εἰς τὴν γαλήνην. Ἀκολούθησε τὰς ἀναλογίας τῶν λόγων τοὺς ὁποίους σοῦ κάμνω τὴν χάριν νὰ σοῦ εἰπῶ. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἦλθεν ἢ διὰ κατὰ τι ἢ διὰ τίποτε, ἀλήθεια; Ὑποθέτω ὅτι αὐτὸ τὸ παραδέχεσθαι καὶ σύ. Τὸ λοιπὸν, ἂν ἦλθε διὰ τίποτε, τότε περιττὸν ἦτο καὶ νὰ προσορμισθῇ διόλου· ἢμποροῦσε νὰ τὸ βυστάξῃ εἰς τὸ πέλαγος, καὶ τότε καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἶχα νὰ εἰπῶ τίποτε· ἀλλ' ἐάν ὅμως ἦλθε διὰ κατὰ τι ἢμποροῦσε νὰ τὸ προμηθευθῇ εὐκολώτερον, ἂν προσωρμιζέτο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐκεῖ, περὶ τοῦ ὁποίου σοῦ ἔλεγα, παρὰ ὅπου ὑπῆγε καὶ ἐσκαρῶθη εἰς τὸ μέρος αὐτό. Τώρα, ἂν ἔχῃς τίποτε ν' ἀντιτάξῃς εἰς τοὺς ὁρθοὺς λόγους μου, εἰπέτο καὶ εἶμαι ἑτοιμος νὰ σὲ ἀκούσω ὡς ἄνθρωπος φρονίμος καὶ ὑπομονητικὸς.

— Ἄνεμος φυσήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ μαῦρος ἐκτείνας τὸν βραχίονα πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, καὶ πλοῖον θελήσῃ νὰ σηκωθῇ γρήγορα, γρήγορα· πῶς μακρύνῃ πολὺ διὰ νὰ εὕρῃ ἀέρα; Ἀ! ἀποκριθῇς εἰς αὐτό. Ἐσὺ, πολ-

λὰ ἔξυρεις, κύριος Δίκ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἰδῆς πλοῖον πηγαίνει εἰς τὰ δόντια του ἄνεμος, οὔτε δὲν ἀκούσης πύθηκα νὰ ὀμιλῇ.

— Ὁ μαῦρος ἔχει δίκαιον, ἀνέκραξεν ὁ νέος ὅστις, ὡς φαίνεται, εἶχεν ἀκούσει πᾶσαν τὴν συζήτησιν, ἐνῷ πρὸς ἄλλο μέρος ἐφαίνετο προσηλωμένος. Ὁ πλοίαρχος τοῦ σωματεμπορίου ἔμεινεν εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ὄρμον, γνωρίζων ὅτι κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ ἔτους σχεδὸν πάντοτε ὁ ἄνεμος πνέει δυτικὸς, καὶ βλέπετε πῶς ἔχει γυρισμένας τὰν κεραίαις του, ἐνῷ εἶναι φανερώτατον, ὡς ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν τὰ ἱστία του εἶναι μαζεμένα, ὅτι ἔχει πλήρωμα πολυαριθμῶν. Ἡξεύρετε νὰ μ' εἰπῆτε, φίλοι μου, ἂν ἔχῃ ῥιμμένην ἄγκυραν ἢ κρατεῖται ἀπὸ ἀπλοῦν ἀλῶν;

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχαστε τὸν νοῦν του αὐτοῦ ὁ πλοίαρχος διὰ νὰ μὲν τὸσον ἀνηκτὰ χωρὶς νὰ ρίψῃ μίαν ἄγκυραν μεγάλην ἢ τοῦλάχιστον ἓν προαγκύριον (empennelle), ἀπεκρίθη ὁ λευκὸς νομίζων, κατὰ τὴν ἰδέαν του, ὅτι δὲν ὑπῆρχε μεγαλύτερα τῆς ἰδικῆς του ἐξουσία ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ τοιούτου. Εἶχα ἰδεῖ ἔως τώρα ὅτι δὲν ἐγνώριζε τί θὰ εἴπῃ ὄρμος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ἐπίστευα ὅτι, ἄνθρωπος ὅστις διατηρεῖ τοιαύτην καλὴν τάξιν εἰς τὴν ἐξάρτησιν τοῦ πλοίου του ἤθελεν ἐμπιστευθῇ αὐτὸ εἰς τὴν δύναμιν ἀπλοῦ κάλου πρὸς χάριν ἐνὸς ἀνέμου καὶ νὰ κινδυνεύῃ νὰ τὸ ἰδῇ κυλιόμενον πρὸς ὅλους τοὺς ἀνέμους καὶ περιστρεφόμενον ὡς τὸ πωλάριον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἦτο δεμένον εἰς μακρὸν σχοινίον, καὶ τὸ ὁποῖον εἶδαμεν καθ' ὁδὸν ἐπιστρέφοντες διὰ ξηρὰς ἀπὸ Βοστώνης.

— Αὐτοὶ ρίψαν μίαν ἄγκυρα καὶ ἀφῆσαν ὅλα τὰ ἄλλα εἰς τὸν τόπον του, εἶπεν ὁ μαῦρος οὐδ' ὀφθαλμὸς ἠτένιζεν εἰς τὸ πλοῖον ὡς πραγματογνώμονος, ἐνῷ ἐξηκολούθει ἀναρρίπτων τοὺς χάλικας του· αὐτοὶ διαθέσαν ὅλα διὰ νὰ ἢμπορέσαν τρέξῃ γρήγορα, γρήγορα, ὅταν θελήσαν! καὶ ἐμένα θέλει νὰ βλέψῃ τὸν Δίκ νὰ τρέχῃ ἐπάνω εἰς ἵππον δεμένον εἰς δένδρον!

Καὶ ὁ μαῦρος παρεδόθη ἐκ νέου εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ διεσήμενεν αὐτὴν μάλιστα διὰ τολιαντεύσεων τῆς κεφαλῆς καὶ σφοδρῶν γέλωτος ῥήξεων, ὥστε ὁλόκληρος ἡ ψυχὴ του ἐμαγεύετο ἐκ τῆς ποικίλης εἰκόνης, ἢν ἡ βάνασος φαντασία του τῷ παρίσταν, καὶ ἐκ νέου ἐπίσης ὁ σύντροφός του τὸν ἐφιλοδώρισε διὰ τινων ἀπειλῶν σεμνοπρεπεστάτων. Ὁ δὲ νέος ὅστις μέχρις ἐκείνου ὀλίγον εἶχεν ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ἐριδας καὶ τοὺς ἀστεϊσμούς τῶν δύο ἀντιπάλων, ἀφείλετο αὐτοὺς ἔστρεψε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ πλοίου ὅπερ, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐφαίνετο ὅτι τῷ ἐνεποίει διαφέρον παράδοξον. Διὸ κινήσας τότε καὶ αὐτὸς τὴν κεφαλὴν, ὥστε αἱ ἀμφιβολαὶ του ἤγγιζαν εἰς τὸ τέλος των, εἶπεν, ἅμα τοῦ μαύρου ἢ εὐθυμία κατεσίγασε.

— Ναι, Σκιπίων, σὺ ἔχεις δίκαιον, τὸ πλοῖον

ἵσταται ἐπ' ἄγκυραν καὶ εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ἀναπετάσῃ τὰ ἱστία του εἰς μίαν στιγμὴν. Ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἡμπορεῖ νὰ εὗρεθῇ ἐκτὸς τῶν βολῶν τῆς κανονιστοῦχας, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ μόνον μίαν φυματὶλὴν ἄνεμον.

— Φαίνεται ὅτι εἶσαι ἀξιόλογος κριτὴς περὶ τὰ τοιαῦτα, εἶπεν ὀπισθεν αὐτοῦ φωνὴ ἄγνωστος.

Ἐπιστραφεὶς δὲ ζωηρῶς ὁ νέος παρετήρησε κατὰ πρῶτον τὴν παρουσίαν τῶν νεοελθόντων. Καὶ ὅμως ἡ ἐκπληξὶς δὲν ἦν ὅλη ἐδική του, καθότι εἶχε πᾶν δίκαιον ν' ἀπαίτησεν τὸ μέρος του καὶ ὁ φιλόλαλος ῥάπτης, ὅστις, τόσον ἦτο προσηλωμένος εἰς τὸ ν' ἀρπάσῃ καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματα τῶν δύο διαλεγομένων, ὥστε οὐδ' αὐτὸς εἶχεν ἐννοήσῃ τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις μάλιστα διέφευγε δυστυχῶς τοῦ καταλόγου τῶν γνωστῶν του.

Ἦν δὲ ὁ ἄνθρωπος οὗτος τριακοντούτης ἢ τεσσαρακοντούτης τὴν ἡλικίαν, τὸ δὲ ἦθος, ὡς καὶ ἡ ἐνδυμασία του ἦσαν τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ διεγείρῳσιν τὴν ἄλλως εἰς ἐνέδραν ἤδη εὐρισκομένην περιέργειαν τοῦ πολυπράγμονος ῥάπτου. Τὸ ἀνάστημά του, καὶ τοὶ ἰσχνὸν, ἀνήγγελλε ῥώμην ἐξαισίων, ἂν καὶ μόλις ὀλίγον ὑπεράνω τοῦ μετρίου ἀνεπτυγμένον. Ἡ ἐπιδερμὶς του εἶχε λευκότητα γυναικείας, ἀλλὰ γραμμαὶ βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος διατέμνοντες τὸ πρόσωπόν του καὶ κυρίως ἐπὶ τῶν πλαγίων τῆς ὥραιας καὶ ὀλίγον καμπύλης ρινὸς του συγκεντρούμεναι ἀφῆρουν ἀπ' αὐτὸ πᾶσαν θηλυπρέπειαν. Ἡ κόμη του ἦτο ξανθὴ, ἐπιπτε δὲ κατὰ πυκνούς καὶ ὠραίους βοστρύχους ἐπὶ τῶν ὠμων του. Τὸ στόμα του καὶ ὁ πώγων ἦσαν μὲν ἐντελοῦς κανονικότητος ἀλλ' ἴσως εἰς τὸ ἐν αὐτῶν διεγράφετό τις ἐκφρασις ὑπεροφίας καὶ εἰς ἀμφοτέρω ἐκφρασις φιληδονίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν γλαυκοὶ, γλυκεῖς δὲ συνήθως, ἐνίοτε ἐφαίνοντό πως ὡς τοξεύοντες ἄγριόν τι καὶ βλοσυρὸν βλέμμα. Ὁ πῖλός του ὑψηλὸς καὶ κωνοειδὴς καὶ ὀλίγον πλαγίως ἐστραμμένος παρῆεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ἐκφρασίαν τινα θρασύτητος. Ἐπενδύτης δὲ βραχὺς μὲν, πράσινος δὲ τὴν χροιάν καὶ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐσφιγμένος, περισκελίδες ἐκ δέρματος πτωκείου καὶ ὑποδήματα ὑψηλὰ καὶ διὰ περνιστήρων ὠπλισμένα, ἀπήρτιζον τὸν ἱματισμόν του. Εἰς δὲ τὴν χεῖρά ἐκράτει μαστίγιον, ὅπερ ἐπαιζεν εἰς τοὺς δακτύλους τὴν στιγμὴν καθ' ἣν κατὰ πρῶτον παρετηρήθη, χωρὶς νὰ φανῇ παντελῶς διαταραχθεὶς ὡς ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ἣν ἡ αἰφνίδιος ἐμφάνησις του προϋξένεσε.

— Λέγω, κύριε, ὅτι εἶσαι κριτὴς ἀξιόλογος περὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπανάλαβεν ἀφοῦ μαρτυρικῶς καὶ ἀταράχως ὑπέμεινε τὸ ψυχρὸν βλέμμα τοῦ νέου αὐτοῦ. Ὀμιλεῖς ὡς ἄνθρωπος συναισθανόμενος ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην του.

— Καὶ μήπως δὲ εὗρισκεις παράδοξον τὸ νὰ ἄγνοῃ τις ἐπιστήμην τὴν ὁποίαν ἐξήσκησε καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν;

— Ὁχι, ἀλλὰ παράδοξον μοῦ φαίνεται ν' ἀ-

κούω διδόμενον τὸ πομπῶδες ὄνομα τῆς ἐπιστήμης; εἰς τέχνην, τὴν ὁποίαν ἡμπορῶ νὰ ὀνομάσω καθαρῶς μηχανικὴν. Τοῦλάχιστον ἡμεῖς οἱ νομικοὶ, ἐφ' ᾧ συγκεντρώνονται τὰ ἰδιαίτερα μειδιάματα τῶν σοφῶν ἀιαδημιῶν, δὲν τὴν ὀνομάζομεν ἄλλως.

— Ἔστω λοιπὸν, ὀνόμασέ την καὶ τέχνην καὶ ὅπως ἀγαπᾷς, διότι ὁ ναύτης δὲν θέλει νὰ ἔχῃ τι κοινὸν μὲ τοὺς σοφοὺς τοῦ εἵδους σας, ἀπήντησεν ὁ νεανίας καὶ τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα δι' ἡθους δυσαρεσκείας τὴν ὁποίαν οὐδ' ἐπειράθη νὰ ἀποκρύψῃ.

— Ἰδοὺ νέος μὲ νοῦν! ἐψύθρισε ὁ ἄλλος διὰ τόνου ταχέως καὶ μετὰ μειδιάματος συναινετικοῦ. Φίλε, ἂς μὴ συγχυζώμεθα δι' ἐν λεξίδιον ἀσημαντὸν καὶ ἀδιάφορον. Ὁμολογῶ τὴν ἐντελὴ ἀμάθειάν μου ὡς πρὸς τὴν ναυτικὴν καὶ εὐχαρίστως θὰ ἐλάμβανόν τινα μαθήματα ἀπὸ ἀνθρώπου τόσον ἐγκρατῆ τῆς εὐγενούς ἐπιστήμης, ὡς σύ. Νομίζω ὅτι ἐλάλεις περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ἔχει ἐρριμμένην τὴν ἄγκυράν του καὶ περὶ τῆς εὐταξίας ἣτις ἐπικρατεῖ τόσον εἰς τὰ ἱστία ὅσον καὶ εἰς τὸ σκάφος;

— Εἰς τὸ σκάφος; ἀνέκραξεν ὁ νέος ναύτης παρητηρήσας κατὰ πρόσωπον τὸν ἐρωτῶντα διὰ τοῦ αὐτοῦ ὡς καὶ πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἦθους.

— Μάλιστα, εἰς τὰ ἱστία καὶ εἰς τὸ σκάφος, ἐπανέλαβεν αὐτὸς ἀταράχως.

— Ἐγὼ θαυμάζω τὴν ἐξάρτησιν τοῦ πλοίου, ἣτις μὲ φαίνεται ἐν ἐντελεὶ εὐταξίᾳ, ἀλλὰ δὲν διίσχυρίζομαι ὅτι δύναμαι νὰ κρίνω καὶ περὶ τοῦ σκάφους ἀπὸ τόσων ἀπόστασιν.

— Ἐγὼ λοιπὸν ἡπατώμην· ἀλλὰ θὰ συγχωρήσῃς εἰς τὴν ἀμάθειαν μαθητοῦ, διότι ὀμιλῶ περὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἐγὼ, ὡς σοὶ εἶπον, δὲν εἶμαι παρ' ἀνάξιάς τις δικηγόρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Α. Μεγαλειότητος, πεμφθεὶς ἐνταῦθα δι' ἐντολὴν ἰδιαίτερην. Ἐὰν δὲν προέκυπτεν ἄθλιόν τι λογοπαίγνιον, ἡδυνάμην νὰ προσθέσω — δὲν ἔφθασα ἀκόμη τὴν ἔδραν τοῦ δικαστοῦ.

— Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ φθάσῃς μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐντιμὸν ταύτην θέσιν, ἐπανάλαβεν ὁ ἄλλος, ἐὰν οἱ ὑπουργοὶ τῆς Α. Μ. γνωρίζουν νὰ ἐκτιμῶσι τὴν μετριόφρονα ἱκανότητα, ἐκτός, τῇ ἀληθείᾳ, ἂν πρότερον δὲν σοὶ συμβῇ. . .

Ὁ νεανίας, ἔδραξε τὸ χεῖλος, ὕψωσεν ὑπερμέτρως τὴν κεφαλὴν, καὶ ἤρχισε βαδίζων διὰ τῆς ὁδοῦ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο ναυτῶν τῶν συνοδευόντων αὐτόν, οἵτινες διετήρουν τὴν αὐτὴν ἀπάθειαν. Ὁ δὲ ξένος, ὁ φέρων τὸν πράσινον ἐπενδύτην, ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος πάντα αὐτῶν τὰ διαθήματα ἀταράχως καὶ μάλιστα, κατὰ τὸ φαινόμενον, μετ' ἀορίστου τινὸς εὐχαριστήσεως, θωπεύων τὸ ὑπόδημα διὰ τοῦ μαστιγίου. καὶ φαινόμενος ὅτι ἐσκέπτετο ὡς προσπαθὼν νὰ συνάψῃ τὴν συνδιάλεξιν.

— Νὰ κρεμασθῇ! εἶπε τέλος μετὰ τῶν ὀδόντων του ὡς ἐν ἀπαρτίσῃ τὴν φράσιν ἣν ὁ

νέος ἀφῆκεν ἀτελῆ. — Παράδοξον, ὁ ἀστεῖος αὐτὸς νὰ τολμήσῃ νὰ προεῖπῃ εἰς ἐμὲ τοιαύτην ὑψώσιν!

Καὶ προφανῶς ἡτοιμάζετο νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ὅτε ἡσθάνθη χεῖρα τεθεῖσαν ἀρκετὰ οἰκείως ἐπὶ τοῦ βραχιονόσ, του καὶ ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ. Τῆς χειρὸς ταύτης ιδιοκτῆτης ἀδιαφιλονίκητος ἦτον ὁ φίλος ἡμῶν καὶ γνώριμος Ὁμέσπης.

— Ἐχῶ λόγον νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὸ οὖς σας, εἶπεν οὗτος συνοδεύσας τὰς λέξεις ταύτας διὰ νεύματος ἐκφράζοντος, ὅτι εἶχε νὰ τῷ διακοινώσῃ ἀπόρρητον σπουδαίον. ἓνα μόνον λόγον, κύριε, ἀφοῦ εἴσθε εἰς τὴν ἰδιαίτην ὑπηρεσίαν τῆς Μεγαλειότητός του. — Γεῖτον Ταπεινέ, προσέειπε ἔπειτα διὰ τόνου λίαν ὑποχρεωτικοῦ καὶ προστατευτικοῦ, ἡ ἡμέρα ἔγυρε πλεόν καὶ φοβοῦμαι μήπως ἀργήσῃς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου. Τὸ κορίτσι θὰ σοῦ δώσῃ τὰ ἐνδύματά σου καὶ ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ, φίλε μου. Τίποτε ἐξ ὧσων ἤκουσες ἢ εἶδες μὴ εἴπῃς πρὶν τὰ πληροφορηθῇς ἀπὸ ἐμὲ τὸν ἴδιον θετικῶς. Διότι δὲν εἶναι ἴδιον δύο ἀνθρώπων, οἵτινες ἐλάβον τοιαύτην πείραν ὡς ἐκ τοῦ παρόντος φοβεροῦ πολέμου, νὰ μὴ φυλάζωσι μυστικὸν ἐνῷ μάλιστα ἀκόμη δὲν εἶναι βέβαιοι. Ἰγίαινε, παιδίον μου! τοὺς ἀσπασμούς μου πρὸς τὸν πατέρα σου καὶ πρὸς τὴν μητέρα σου. Καλὴν ἐντάμωσιν, καλὴ μου φίλε, καλὴν ἐντάμωσιν.

Καὶ ἀποχαιρετήσας οὕτω τὸν σύντροφόν του, ὁ Ὁμέσπης περιέμεινεν ἐν εὐγενεῖ στάσει, ὅπως ὁ καταπεπληγμένος χωρικός ἀπομακρυνθῇ, πρὶν ἢ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ νέου πρὸς τὸν πρασινοφοροῦντα ξένον. Οὗτος εἶχε μείνει ἀκίνητος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, διατηρῶν ἀμίμητον ψυχρότητα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, μέχρις ὅτου ἐπιστραφῇ ἀπεύθυνε πάλιν πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον ὁ ῥάπτης, οὗ τινος ἐφαίνετο καταμετρήσας τὰς διανοητικὰς διαστάσεις καὶ τὸν χαρακτῆρα δι' ἐνὸς μόνου τῶν ταχέων βλεμμάτων του.

— Εἰπέτε, Κύριε, ὅτι εἴσθε ὑπρέτης τοῦ Βασιλέως, ἡρώτησεν ὁ Ὁμέσπης ἀποφασισμένος νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῶν δικαιοματίων ἅτινα ὁ ξένος ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπὶ τῆς ἐμπιστοσύνης του, πρὶν ἐπιχειρήσῃ νὰ τῷ ἐκθέσῃ ἀποκαλύψεις ἐπικινδύνους ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει.

— Δύναμαι νὰ εἶπω περισσότερον ἀκόμη, κύριε· εἰμαι ὁ ἐξ ἀπορρήτων αὐτοῦ.

— Λοιπὸν εἰς τὸν ἐξ ἀπορρήτων τῆς Μεγαλειότητός του ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ! Ὡς ἀλλ' αὐτὸ εἶναι εὐτυχία ἥτις μοῦ διαπερᾷ τὰ βάθη τῆς καρδίας, ἀπεκρίθη ὁ τεχνίτης φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κόμης καὶ προσκυνῶν σχεδὸν ἐδαφιαίως· εὐτυχία ὑπέρμετρος, προνόμιον μέγα.

— Ὅπως δῆποτε, φίλε μου, ἀναδέχομαι ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως νὰ σὰς εἶπω ὅτι σὰς χαιρετῶ.

— Ὡ! τοιαύτη εὐγενεστάτη συγκατάθεσις ἦτον ἱκανὴ νὰ ἀνοίξῃ ὅλας τὰς πτυχὰς τῆς καρδίας μου, καὶ ἂν αὕτη δὲν περιεῖχεν εἰμὴ προδοσίας καὶ ἀτιμίας. Εἰμαι λοιπὸν εὐτυχής, Ἐντιμότατε, καὶ

δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς περὶ τούτου, ὑπέρτιμον ὑποκείμενον, ὅτι ἡ περίπτωσις αὕτη θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς εἰς τὸν Βασιλέα ἀφοσιώσεώς μου, γινομένη μάλιστα ἐνώπιον ἐξόχου ὑποκειμένου τὸ ὅποιον ἐλπίζω ταπεινῶς, ὅτι θὰ ἀξιώσῃ νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὰ βασιλικά ὦτα τοὺς ταπεινοὺς λόγους μου.

— Ὁμιλήσατε ἑλευθέρως, κύριέ μου, διέκοψεν ὁ ξένος λέγοντα τὸν ἀγαθὸν ῥάπτην, ὅστις ἀπνευστί σχεδὸν καὶ ἐν πολλῇ τῇ ἀξιοπρεπείᾳ ἐξέφευρεν ἅπασαν τὴν ἀνωτέρω περίοδον· ἐξακολουθήσατε, τῷ εἶπε μετὰ συγκαταβάσεως ἡγεμονικῆς ἂν καὶ ἄλλος τις ὀλιγώτερον ἀπλοῦς καὶ ὀλιγώτερον ἢ ὁ ῥάπτης κατηλειμμένος ὑπὸ τοῦ γεννωμένου μεγαλείου του, ἤθελε παρατηρήσει ὅχι μὲ πολλὴν δυσκολίαν, ὅτι αἱ μακραὶ αὗται διαβειωσέαι περὶ ἀφοσιώσεως ἤρχιζαν νὰ ἐξαντλῶσι τὴν ὑπομονὴν του· ὁμιλήσατε ἄνευ ἐπιφυλάξεων, φίλε μου· τὸ αὐτὸ πράττομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν αὐλήν. Ἐπειτα, κτυπῶν τὸ ὑπόδημά του διὰ τοῦ μαστιγίου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν στρέφων ἱλαρῶς ἐπὶ τῶν πτερυγῶν του ἐν ἀκηδία. — Ἄν τὸ πιστεύῃ εἶναι περισσότερον ἀνόητος ἀπὸ τὸ τραπέζιον του.

— Πόσον εὐγενὴς εἴσθε, κύριέ μου! καὶ πόσον μεγάλη ἀπόδειξις ἐπιεικίας ἐκ μέρους τοῦ ἐκ λαμπροτάτου ὑποκειμένου σας τὸ νὰ θέλετε νὰ μὲ ἀκροασθῇτε! Βλέπετε λοιπὸν τὸ μέγαλον ἐκεῖνο πλοῖον ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ὄρμον τοῦ νομίμου τούτου λιμένος;

— Τὸ βλέπω, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀντικείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς μεταξὺ τῶν ἀξίων κατοίκων τοῦ τόπου τούτου,

— Μεγάλην τιμὴν κάμνετε εἰς τὴν ἀγχίνισαν τῶν συμπολιτῶν μου, κύριε. Εἶναι σήμερον πολλὰ ἡμέραι ἀφ' ὅτου τὸ πλοῖον αὐτὸ εὕρισκεται εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν καὶ τώρα τὸ βλέπετε, καὶ ψυχὴ ζωσα ἐκτὸς ἐμοῦ δὲν συνέλαβε τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν.

— Τῷ ὄντι; εἶπεν ὁ ξένος δάκνων τὴν λαβὴν τοῦ μαστιγίου καὶ προσηλώσας τὸ ἀκτινοβολοῦν βλέμμα του ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνδρός, οἵτινες ἦσαν κατὰ γράμμα ἐξαγκωμένοι ὡς ἐκ τῆς σπουδαιότητος τοῦ μυστικοῦ του. Καὶ ὁποίου εἶδους εἶναι τάχα αἱ ὑποψίαι σας;

— Ἀκούσατε, κύριε, ἴσως ἔχω καὶ ἄδικον, καὶ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ὁ Θεὸς ἄς μοῦ τὸ συγχωρήσῃ· ἀλλ' ἰδοὺ οὕτε περισσότερον, οὕτε ὀλιγώτερον, τί ἰδέα μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο. Τὸ πλοῖον αὐτὸ περᾷ μετὰ τῶν ἀγαθῶν κατοίκων τοῦ Νέου Λιμένος ὡς σωματεμπορικόν, τὸ δὲ πλήρωμά του ὡς μετερχόμενον τὸ ἀθῶον καὶ ἄκακον ἐμπόριον τῶν ἀνδραπόδων· ὥστε καὶ πλοῖον καὶ πλήρωμα ἔλαβαν λαμπρὰν ὑποδοχὴν ἐνταῦθα, τὸ μὲν πρῶτον προσορμισθὲν εἰς καλὸν ὄρμον, τὸ δὲ δεύτερον διασκορπισθὲν εἰς τὰ οἶνοπωλεῖα καὶ τὰ ἐμπορικά. Ἀλλὰ, ἄς μὴν περάσῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἰδέαν σας δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἡ γελῆσιον ἢ παρ-

ταλόνιον ἐβγάκεν ἀπὸ τὰς χεῖράς μου δι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους· ὅχι, μὰ τὴν ζωὴν μου, ὅχι· καί, διὰ τὰ μάθετε μάλιστα καλῆτερα, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν δοσοληψίας παρὰ μὲ ἓνα ῥάπτῃν ὀνομαζόμενον Τάπαν, ὅστις προσελκύει ὅλους τοὺς ἐργοδότας, λέγων εἰς αὐτοὺς ἀνοησίας καὶ συκοφαντίας· κατ' ἐκείνων οἱ ὅποιοι γνωρίζουν καλλίτερον ἀπ' αὐτὸν τὴν τέχνην τῶν· ὅχι, βεβαιωθῆτε ὅτι οὔτε βελόνην δὲ ἐπέρασα διὰ κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ τοῦ πλοίου.

— Εὐτυχία σας εἶναι ὅτι δὲν ἀνακατεύθητε διόλου μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀστείους, ἀπεκρίθη ὁ ξένος· ἀλλ' ἐλησμονήσατε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τὰς ὑπονοίας σας περὶ τῶν ὁποίων θέλω ὁμιλήσει εἰς τὴν βασιλέα.

— Μάλιστα, θὰ ἔλθω, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, εἰς τὸ σπουδαῖον αὐτὸ ζήτημα. Καί πρέπει νὰ ἡξεύρετε, Εὐγενέστατε καὶ ἀξιοσέβαστε κύριε, ὅτι ἐγὼ τὸν ὅποιον βλέπετε, εἶδα καὶ ὑπέφερα πολλὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Α. Μεγαλειότητος. Ἐπέρασα πέντε πολυχρονίους καὶ καταστρεπτικούς πολέμους, χωρὶς νὰ λογαριάσω ἄλλας συμφορὰς καὶ περιστατικά, ὅποια ἀρμόζει εἰς εὐπειθῆ ὑπῆκοον νὰ ὑποφέρῃ ὑπομονητικῶς καὶ ἀγογγύστως.

— Περί ὧν αὐτῶν τῶν ἐκδουλεύσεων θὰ ὁμιλήσω λεπτομερῶς εἰς τὸν βασιλέα· ἀλλὰ, ἀξιότιμε φίλε μου, ἐλάφρυνε τὸ πνεῦμά σου καὶ ἐκμυστηρέσου μοι τὰς ὑποψίας σου.

— Εὐχαριστῶ τὸ ἀξιότιμον ὑποκείμενόν σας, καὶ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν πρὸς τὸν μικρὸν ἐμὲ συγκατάβασιν καὶ ἀγαθότητά σας· ἀλλὰ ἡ βία μου εἰς τὸ νὰ ζητήσω τὴν ἐλάφρωσιν, περὶ τῆς ὁποίας με λέγετε, μὲ ἐσύγχισε τόσον πολὺ, ὥστε μ' ἔκαμε νὰ λησμονήσω τὸν ἀρμόδιον καὶ κατάλληλον τρόπον τοῦ νὰ ἐλαφρώσω τὴν ψυχὴν μου. Πρέπει νὰ ἡξεύρετε λοιπὸν, ἀξιοσέβαστε ἄρχων, ὅτι χθὲς, εἰς τοιαύτην ὥραν, ἐνῶ ἐκαθήμεν μόνος εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, ἐσκεπτόμην μὲ τὸν ἐκυτόν μου... διὰ τὸ φέρτιμον αὐτοῦ τοῦ ζηλοτύπου γείτονός μου, ὅστις ἐπῆρεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ὅλους τοὺς νεοελθόντας ξένους, διότι, Κύριε, ὁ νοὺς δουλεύει καὶ ὅταν αἱ χεῖρες μένουν ἀργαί· καθήμενος λοιπὸν ἐκεῖ καὶ σκεπτόμενος μὲ τὸν ἐκυτόν μου, ὡς πᾶς φρόνιμος ἄνθρωπος, περὶ τῶν δυστυχῶν τούτου τοῦ κόσμου καὶ περὶ τῆς μεγάλης πείρας τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα εἰς τὸν πόλεμον, διότι, πρέπει νὰ ἡξεύρετε, γενναίотατε ἄρχων, ὅτι, χωρὶς νὰ ὁμιλήσω περὶ τοῦ περιστατικοῦ τὸ ὅποιον συνέβη εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν Μήδων καὶ τῶν Περσῶν, καὶ περὶ τῆς ταραχῆς ἣτις ἠκολούθησεν εἰς τὸ Ἑδιμβούργον, ἐπέρασα πέντε πολυχρονίους καὶ καταστρεπτικούς..

— Ἰπάρχει τῷ ὄντι εἰς τὴν ὁμιλίαν σας ὕψος τι πολεμικόν, ἀντέλεξεν ὁ ξένος ὅστις κατέβαλε προφανεῖς ἀγῶνας ὅπως καταστείλῃ τὴν ὀλονὴν αὐξάνουσαν περιέργειάν του. Ἀλλὰ ἐπειδὴ

καὶ ὁ καιρὸς μου εἶναι πολυτιμότερος, ἐπεθύμουν περισσότερον νὰ μάθω κατὰ τὸ παρὸν τί ἔχετε νὰ εἰπῆτε περὶ τοῦ πλοίου αὐτοῦ.

— Μάλιστα, κύριέ μου, λαμβάνει τις ὕψος πολεμικὸν ἀφοῦ εἶδε τόσους πολέμους... Ἀλλ' ἰδοὺ ἐφθάσαμεν εὐτυχῶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μυστικοῦ μου τὸ ὅποιον ἀποβλέπει εἰδικώτερον αὐτὸ τὸ πλοῖον. Ἐκαθήμην λοιπὸν ἐκεῖ σκεπτόμενος περὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὅποιον οἱ ναῦται οὗτοι εἶχον ἀπατηθῇ ὑπὸ τοῦ γείτονός μου μὲ τὰ γλυκά του καὶ ψευδῆ λόγια· διότι, πρέπει νὰ τὸ ἡξεύρετε, αὐτὸς ὁ Τάπας, λέγει, λέγει... Ἐνα παλῆόπαιδον τὸ ὅποιον δὲν εἶδε παρὰ ἓνα καὶ μόνον πόλεμον!... Ἐσκεπτόμην λοιπὸν περὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὅποιον μοῦ ἔκλειπε τοὺς νομίμους ἐργοδότας μου, ὅταν... τὸ ἓνα κεράσι σῦρει τὸ ἄλλο καὶ ἡ μία ἰδέα τὴν ἄλλην — τὸ φυσικὸν τοῦτο συμπέρασμα, — ὡς λέγει καθ' ἐβδόμαδα ὁ σεβασμιωτάτος μας ἐφημέριος εἰς τὰς διδασχάς του αἱ ὁποῖαι ῥαγίζουν τὴν καρδίαν, — ὅταν, λέγω, μοῦ ἦλθεν αἰφνιδίως εἰς τὸ πνεῦμα ὅτι — ἂν οἱ ναῦται οὗτοι ἦσαν τίμιοι καὶ εὐσυνείδητοι σωματέμποροι θὰ παρέδιδον ἐδῶ ἓνα πτωχὸν οἰκογενειάρχην καὶ θὰ ὑπῆγαιναν νὰ ρίψουν τὰ νομίμως ἀποκτηθέντα χρήματά των εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς κακοτρόπου φλυαρίου; Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἔκαμα εἰς τὸν ἐαυτόν μου καὶ ἀμέσως ἔδωσα καὶ τὴν κατάλληλον ἀπόκρισιν· ναι, κύριε, διόλου δὲν εἰδίστασα νὰ ἀποκριθῶ, καὶ εἶπα ὅτι, ὅχι. — Τότε δὲ ἀπεύθυνα φανερά τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν εἰς τὸν νοῦν μου — Ἄν λοιπὸν δὲν ἦναι σωματέμποροι, τί εἶναι; Ἐρώτησιν τὴν ὁποίαν, καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς θὰ τὸ παρεδέχετο ἐν τῇ ὑψηλῇ του συνέσει, εἶναι εὐκολώτερον νὰ κάμῃ τις παρὰ νὰ ἀποκριθῇ εἰς αὐτήν. Εἰς τὴν ὁποίαν ἐρώτησιν ἀπεκρίθην — Ἐάν αὐτὸ τὸ πλοῖον δὲν εἶναι οὔτε σωματεμπορικόν, οὔτε ἐκ τῶν συνηθῶν καταδρομικῶν τοῦ βασιλεως, εἶναι φωτεινότερον καὶ τοῦ ἡλίου ὅτι δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ πλοῖον τοῦ ἀτίμου ἐκείνου ληστοῦ, τοῦ Ἐρυθροῦ Πειρατοῦ τέλος πάντων.

— Τοῦ Ἐρυθροῦ Πειρατοῦ! ἀνέκραξεν ὁ ξένος ὁ προσινοφορῶν θορυβηθεὶς εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἡ προσοχή του, ἣτις ἤρχιζεν ἀποκάμνουσα ἐνεκα τῶν ἀδιεξόδων φλυαριῶν τοῦ ῥάπτου, ἐφάνη αἰφνης διεγερθεῖσα ὡς ἐν σκιρτήματι· ὦ! αὐτὸ εἶναι βεβαίως μυστήριον ἀξιζον ἰσόσταθμόν του χρυσίον. Ἀλλὰ πόθεν ἐκινήθης εἰς τοιαύτας ὑπονοίας;

— Ἐκ πλήθους λόγων, τοὺς ὁποίους ἀμέσως σὰς ἐκθέτω λεπτομερῶς καὶ κατὰ τάξιν. Καὶ κατὰ πρῶτον, διότι τὸ πλοῖον αὐτὸ εἶναι ὠπλισμένον· δεῦτερον, διότι δὲν εἶναι νόμιμον καταδρομικόν, καθότι ἀλλέως θὰ τὸ ἐμάνθανον ὅλοι, καὶ ἐγὼ πρῶτος, καὶ ἐπομένως θὰ ἐκέρδαινα καὶ ἐγὼ ὀλίγα χρήματα ἀπὸ τὸ πλοῖον τοῦ βασιλεως· τρίτον, διότι ἡ κτηνώδης καὶ ἄτακτος διαγωγὴ τῶν

δλίγων ναυτῶν, οἱ ὅποιοι ἐβγήκαν ἀπὸ αὐτὸ, ἐπιμαρτυρεῖ τὰς ὑποφίσας μου, καὶ τέταρτον καὶ τελευταῖον, διότι ὅλοι οὗτοι οἱ λόγοι τὸ ἀποδεικνύουσι προφανέστατα. Τοιοῦτοι εἶναι, εὐγενέστατε κύριε, οἱ λόγοι καὶ αἱ ὑποφίσαι μου, τὰ ὅποια σὰς παρακαλῶ ταπεινῶς νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ ὑποβάλετε εἰς τὴν βασιλικὴν προσοχὴν τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Τὰς ἀπεραντολόγους ταύτας ὑποθέσεις καὶ εἰκασίας τοῦ καλοῦ Ὁμέσπη ἤκουσεν ὁ πρασινοφορῶν δικηγόρος μετὰ πλείστης ὀσης προσοχῆς, μ' ὅλον τὸν σκοτεινὸν καὶ συγκεχυμένον τρόπον καθ' ὃν ἡ εὐφραδὴς γλῶσσα τοῦ ράπτου τὰς ἐξέθεσε. Τὸ δὲ διαπεραστικὸν καὶ γοργὸν βλέμμα τοῦ ἀλληλοδιαδόχως μετεφέρετο ἀπὸ τοῦ πλοίου ἐπὶ τὸ πρόσωπον τοῦ λάλου συντρόφου του, ἀλλὰ πολλὰ παρήλθον στιγμαὶ ἄνευ νὰ κρίνῃ κατὰ ληλὸν νὰ ἐπιφέρῃ κάμειαν ἀπόκρισιν. Τὸ παιδρὲν καὶ ἄφροντι ἦθος, ὅπερ ἐπεκάθητο ἐπὶ τοῦ προσώπου του ὅτε παρουσιάσθη, καὶ ὅπερ διέμενεν ἐπ' αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν συνδιάλεξιν, ἀντικατεστήθη ἤδη ὑπὸ συννοίας καὶ σκέψεως, ἀποδεικνύουσης ὅτι, ὅσον ἐλαφρόνους καὶ ἂν ἐφάνη μέχρι τοῦδε, δὲν ἦτον ὁμως καὶ ἀνεπίδεκτος ὠρίμων καὶ βαθέων σκέψεων. Οἷον ἦττον ὁμως ἀμέσως ἀπέβαλε τὴν σοβαρότητα ταύτην καὶ ἀναλαβὼν ἔκφρασι μετέχουσιν ἰσάκεις εἰλικρινείας καὶ εἰρωνείας, ἔθηκεν οἰκείως ἅμα καὶ προστατευτικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀγαθοῦ ράπτου, ὅστις ἦν ὅλος φτίς, καὶ ἀπεκρίθη.

— Φίλε μου, καθῆκον τιμίου καὶ εὐπειθοῦς ὑπηκόου τοῦ βασιλέως, ἐξεπληρώσατε, καὶ αἱ εἰκασίαι σας αὗται ἔχουσι μεγίστην σπουδαιότητα. Σὰς εἶναι βεβαίως γνωστὸν ὅτι προτέθη βραβεῖον μεγάλης ποσότητος χρημάτων εἰς τὸν ὅστις παραδῶσῃ ἡ καταγγελίῃ εἰς τὴν ἀρχὴν ἓνα μόνον τῶν συντρόφων τοῦ Πειρατοῦ καὶ ὅτι μεγαλοπρεπέσταται καὶ βασιλικάι ἀμοιβαὶ περιμένουσιν ἐκείνον ὅστις παραδῶσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν σπεῖραν τῶν κακούργων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δημίου. Εἶναι μάλιστα πιθανώτατον ὅτι καὶ ἰδιαίτερόν τι δεῖγμα τῆς βασιλικῆς εὐαρεσκείας θέλει ἀκολουθήσῃ τὴν τοιαύτην ἐκδούλευσιν, καὶ παράδειγμα ἔχομεν τὸν Φίψ, ἄνθρωπον εὐτελεστάτης καταγωγῆς, ὅστις ἔλαβε τὸν τίτλον ἱππότη . . .

— Ἱππότη ! ἀνεβόησεν ἐν ἐκστάσει ὁ ράπτης.

— Ναί, ἱππότη, ἐπανάλαβεν ὁ ξένος φλεγματικώτατα, ἐκλαμπροτάτου καὶ ἐντιμοτάτου ἱππότη. Ὅποιον εἶναι τὸ βαπτιστικόν σας ὄνομα;

— Τὸ δοτόν μου ὄνομα θέλετε νὰ εἰπῇτε, χαριέστατε ἄρχων; ὀνομάζομαι Ἐκ-ωρ.

— Καὶ τὸ οἰκογενειακόν, ὁ τίτλος ὁ διακριτικὸς τῆς οἰκογενείας σας;

— Πάντοτε μὰς ὠνόμασαν Ὁμέσπας.

— Λοιπὸν, Σίρ (1) Ἐκτωρ Ὁμέσπης! ἰδοὺ ὄνο-

(1) Τίτλος ἀριστοκρατικὸς ἐν Ἀγγλίᾳ ὅχι πολὺ κατώτερος τοῦ λόρδου.

μα τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ ὠραῖον καὶ ἁρμονικὸν ἥχον· ἀλλὰ διὰ νὰ ἦσθε βέβαιοι ὅτι θὰ ἀπολαύσατε ὅλας αὐτάς τὰς ἀμοιβὰς χρειάζεται μεγάλη ἐξουσία, φίλε μου, ἄκρα σιωπῇ. Θαυμάζω τὴν ὀξυνοίαν σας καὶ τὸν λογικώτατον εἰρμὸν τῶν συλλογισμῶν σας, καὶ παραδέχομαι καθ' ὅλοκληρίαν τὰ ἀκαταμάχητα συμπεράσματά σας. Τόσον εὐκρινῶς καὶ λογικῶς ἀπεδείξατε τὰς ὑπονοίας σας, ὥστε καὶ ἐγὼ ἐπείσθην καὶ εἶμαι τόσον βέβαιοι ὅτι τὸ πλοῖον αὐτὸ εἶναι ὁ Πειρατὴς, ὅσον καὶ ὅτι σὰς ἀκούω ἤδη ὀνομαζόμενον ἱππότην· τὰ δύο ταῦτα πράγματα εἶναι στενῶς συνδεδεμένα εἰς τὸ πνεῦμά μου· ἀλλ' εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον νὰ φερθῶμεν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην με φρόνησιν Σὰς ἤκουσα λέγοντα ὅτι εἰς κανένα δὲν ἐξεμυστηρεύθητε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν βαθέων καὶ σοφῶν σας παρατηρήσεων.

— Εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Ὁ Τάπας αὐτὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ ὁμώσῃ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τοῦ πληρώματος εἶναι τίμιοι σωματέμποροι.

— Οὐμασία! Ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ βεβαιωθῶμεν ἐντελῶς περὶ τῆς ὁρθότητος τῶν εἰκασιῶν μας καὶ ἔπειτα σκεπτόμεθα περὶ τῆς ἀνταμοιβῆς. Ἐλθετε λοιπὸν νὰ με εὗρητε ἀπόψε, τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς νυκτός, εἰς τὴν γλῶσσαν ἐκείνην τῆς ζηρᾶς ἣτις προχωρεῖ πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν ὄρμον. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ κάμωμεν τὰς παρατηρήσεις μας, καὶ ἅπαξ διαφωτισθῶμεν ὅλων τῶν ἀμφιβολιῶν μας, θὰ ὁμιλήσωμεν αὐριον τὸ πρωτὸ καὶ οἱ λόγοι μας θὰ ἀντηχήσουν ἀπὸ τὰς Ἀποικίας τοῦ Κόλπου μέχρι τῶν καταστημάτων τῆς Ὀγλεθόρνης. Ἔως τότε ἂς ἀποχωρισθῶμεν, διότι δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ μὰς βλέπουν ἐπὶ πλέον συνδιαλεγόμενους. Ἐνθ' μείθετε τὰς συμβουλευτικὰς παρατηρήσεις μου — Σιωπῇ, ἀκριβεία καὶ εὐνοία τοῦ βασιλέως, ἰδοὺ τὸ σύνθημά μας.

— Σὰς προσκυνῶ ταπεινῶς, ἀξιότιμε ἄρχων, εἶπεν ὁ ράπτης προσκυνῶν ἐδαφιαίως, ἐνῶ ὁ δικηγόρος τῆς Α. Μ. ἔφερεν ἀμελῶς πῶς τὴν χεῖρα πρὸς τὸν πῖλον.

— Ὑγιαίνειτε, κύριε ἱππότη, ἀπεκρίθη ὁ ξένος μετὰ μειδιάματος ἀφάτου, καὶ ἀποχαιρετήσας αὐτὸν διὰ χαρισιστὰτος κινήματος τῆς χειρὸς ἀνῆλθε τὴν ὁδὸν βραδέως καὶ ἔγινεν ἄφαντος ὀπίσω τοῦ μεγάρου τῶν Ὁμεσπῶν, ἀφελὲς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀρχαίας ταύτης οἰκογενείας, ὡς τὸ ἔπαθον καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν ἀνιόντων καὶ ἀναμφιδόλως καὶ τῶν κατιόντων του, τοσοῦτον ἀπερρόφημένον ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τοῦ μέλλοντος μεγαλείου του καὶ τόσον τετυφλωμένον ἐκ τῆς ἀνοησίας, ὥς, μολοντί φυσικῶς εἶδε καὶ δεῖξαι καὶ ἀριστερᾶ, οἱ ὀφθαλμοὶ ὁμως τῆς ψυχῆς του ἦσαν ἐντελῶς ἐσκοτισμένοι ἐκ τῶν καπνῶν τῆς φιλοδοξίας. . . .

(Ἀκολουθεῖ)